

NEW YORK TIMES -BESTSELLER-KIRJAILIJALTA

& DAVID
CHURCHILL

WILBUR SMITH

WSOY

COURTNEYN SOTA

WILBUR SMITH
& DAVID CHURCHILL
COURTNEYYN SOTA

SUOMENTANUT NINA MÄKI-KIHNIÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sivulla 117 siteerattu laulu on
We'll meet again – Viimeinen ilta (säv. Ross Parker,
san. Hughie Charles, suom. Vexi Salmi)

Englanninkielinen alkuteos *Courtney's War*

Copyright © Orion Mintaka 2018
Originally published in the English language as
COURTNEY'S WAR by Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK
The moral rights of the author have been asserted.

SUOMENKIELISEN LAITOKSEN © NINA MÄKI-KIHNIÄ JA WSOY
ISBN 978-951-0-45443-5
PAINETTU EU:SSA

*Päivittäin kiitän Jumalaa
rakkaudesta sinuun, ihana vaimoni Mokhiniso.
Kasvosi ovat minulle kaunein kuva,
naurusi suloisinta musiikkia.
Ihanin kokemus elämässäni on rakastaa sinua.*

Pariisissa oli kevät, rakkauden vuodenaika rakastavaisten kaupungissa. Vuonna 1939 pitkänperjantain iltapäivänä Les Tuileries'n puistossa käyskenteli pariskuntia käsi kädessä, ja ylivoimaisesti rakastuneimmalta näyttivät muuan pitkä, sorja neiti ja hänen miesseuralaisensa, joka hymyili kuin ei olisi voinut uskoa onneaan todeksi. Oltiin jo huhtikuun puolella mutta tuulenviri puri kylmästi, ja nainen painautui vähän lähemmäs harteikasta miestä ja kohotti katseensa tietäen, ettei tämä voisi vastustaa kiusausta vaan suutelisi häntä – ja hiiteen kaikki, jotka sitä paheksuivat.

Täydellisen naiseuden ja elegantin miehuuden tavoittelua olisi jossain muualla ehkä pidetty turhanaikaisena keikarointina. Pariisissa kauneus oli kuitenkin lähes moraalinen velvollisuus, ja siitä tämä upea pariskunta oli elävä todiste. Niin rue Cambonin kuin avenue Montaignen muotitalot olisivat kilvan yrittäneet palkata sulavalinjaisen naisen mannekiinikseen elleivät jo olisi kukin tahollaan tavoitelleet häntä asiakkaakseen. Hänen kasvonsakin olivat hätkähdyttävät. Paksut, kiiltävänmustat hiukset kehystivät luonteenlujuudesta kertovia kasvopiirteitä. Leukapielet ja poskipäät erottuivat selvästi, leuka oli vahva ja nenä määrätietoisen suora, ei mikään ylöspäin kivityvä nipukka. Maskuliinisuutta hänestä ei silti henkinyt vähääkään, sillä luusto oli siro ja huulet kutsuvan täyteläiset. Ihastuttavan naisellisyyden kruunasivat suuret siniset silmät, kirkkaat kuin Afrikan taivas, jonka alla hän oli syntynyt, sekä pitkät mustat ripset, joita ei tarvinnut ehostaa maskaralla.

Mies oli verraton kumppani tällaiselle täydellisyyden perikuvalle. Hän oli naista päätä pitempi silloinkin, kun tämä kulki korkokengissä, mikä oli tietysti miehelle aina eduksi. Kaikki vastaan tulevat naiset huomasivat rakastuneen miehen hymyn, joka säkenöi kuin elokuva-tähdellä, ja rennosti taaksepäin suitut hiukset, joissa erottui vaaleanruskean eri sävyjä. Pariisissa kun oltiin, sivullinen olisi pannut merkille senkin, että asu oli päällisin puolin huoleton – herrainpuvun sijasta hiilenharmaat flanellihousut ja tweed-pikkutakki, kaulassa solmion sijaan silkkihuivi, joka pilkisti avoimen ylänapin alta – mutta vaatteet olivat moitteetonta räätälintyötä ja kengät huolellisesti lankatut.

Ulkopuolisilta jäi kuitenkin näkemättä naisen suurin nautinto: miehen harmaat silmät olivat ikkuna herkempään ja huomaavaisempaan sieluun kuin ensi silmäyksellä ehkä arvasikaan. Hänellä oli vahvat ja lihaksikkaat käsivarret mutta taiteilijan kädet. Pitkät, sirot sormet osasivat piirtää kaiken, minkä silmät näkivät, ja ne hivelivät naisen vartaloa kauttaaltaan kuin suloisesti soittaen ja herättivät nautinnon, jollaista ei osannut kuvitellakaan, ja sekin kalpeni heikumalle, jonka mies tarjosi väkevimmin vaikuttavalla ruumiinosallaan.

Ehkäpä jumalat olivat siunanneet Saffron Courtneyä ja Gerhard von Meerbachin, sillä viehätysvoiman lisäksi heillä oli vaurautta ja vaikutusvaltaisia suhteita. Vain sydämistä kylmin olisi kadehtinut heidän onneaan.

»Onko ensitapaamisestamme tosiaan vasta kolme kuukautta?» Gerhard kysyi. »En osaa kuvitella elämää ilman sinua. Miten ihmeessä selvisin hengissä kaksikymmentäseitsemän vuotta tietämättä, että sinä olet olemassa? Mutta sitten...»

»Sitten minä heittäydyin jalkojesi juureen», Saffron sanoi ja hihitti. »Kuperkeikalla ja mieheksi pukeutuneena.»

Kun kaksi ihmistä rakastaa toisiaan, harva asia maan päällä lumooa heidät niin kuin heidän oma rakkautensa. Gerhard ja Saffron muis-telivat ensikohtaamistaan usein mutta aina uudenlaisin sanakäantein, aivan kuten lapsetkin jaksavat joka ilta kuunnella saman iltasadun.

Saffron oli naamioitunut mieheksi ja peittänyt naisellisuutensa muodottomilla vaatteilla, sillä hän oli halunnut kokea vain miehille

sallitun hurjan laskun Cresta-jääkelkkaradalla Sankt Moritzissa. Hän oli syöksynyt jääkourussa täyttä vauhtia hidastamatta lainkaan, joten lopulta eräessä mutkassa kelkka oli sinkoutunut ilmaan ja tuiskah-
tanut lumikinokseen. Tummat suojalasit olivat lennähtäneet pois hänen päästään, ja silloin hänen katseensa oli jättänyt ikuisen jäljen Gerhardin sieluun.

»Ajatella!» Gerhard sanoi. »Vilkaisin sinua kerran, ja... *pam!* Sama kuin olisin saanut miljoonan voltin iskun, tiedäthän, niin kuin Frankenstein-elokuvassa, missä se tohtori tömäyttää hirviöön sähköä. Uskomatonta. Se oli rakkautta ensi silmäyksellä, kerta kaikkiaan. Minä poika ihmettelin, että mitenäs tässä näin kävi? Miksi minulla on tällaisia tunteita miestä kohtaan? Mutta kun sitten kävelit pois-päin...»

»Keinautin vähän lanteitani. Pakkohan se oli. Tunsin saman kuin sinä, ja oli pakko paljastaa se sinulle.»

»Näin kävi, koska olit niin rohkea... ja niin vietävän itsepäinen.» Gerhard nauroi. »Meidän Saffron! Täytyy väen vängällä päästä las-
kettelemaan naisilta kiellettyyn jääkouruun.»

Saffron virnisti. »Tietenkin! Mikä yksinoikeus teillä miehillä muka on hauskanpitoon?»

Samassa Gerhardin ilme synkkeni kuin pilvi olisi peittänyt aurin-
gon. »Voi Chessi parkaa. Tuntuu vieläkin pahalta hänen puolestaan... Sinä iltana meidän oli määrä -.»

»Shh!» Saffron painoi sormen hänen huulilleen. Francesca von Schöndorf oli ollut hänen läheisin ystävänsä kouluajoista asti. He olivat olleet hyvä pari, Chessi ja Saffy. Toinen herttainen ja järkevä saksalaistyttö, toinen hädin tuskin kesytetty Afrikan lapsi, joka oli varttunut Kenian ylängöllä ja muuttanut hiljan Englantiin. Saffron oli vierailut von Schöndorfien luona Saksassa usein ja nähnyt omin silmin, miten valtio muuttui, kun natsit vääristelivät kokonaisen kan-
sakunnan omaksi kieroutuneeksi kuvakseen.

Jouluna Saffron oli matkustanut Oxfordin yliopistosta Skotlan-
tiin sukuloimaan ja saanut Chessiltä kirjeen. Kirjeessä Chessi kertoi, että lähtisi Sankt Moritziin uudenvuodenvalvojaisiin ja emännöisi

yksityisjuhlia, missä hänen rakkaansa mitä luultavimmin polvistuisi kosimaan. Saffron oli matkustanut hopulla Eurooppaan, koska halusi jakaa ystävänsä ilon – ja kokea Cresta-jääradan huuman. Oli yllätys, että siellä odottikin hänen elämänsä rakkaus, ja vielä suurempi yllätys, että mies oli Chessin kihlattu.

Mutta rakkaus ei kysy lupaa eikä tottele kieltoa.

»Sinua ja Chessiä ei ollut tarkoitettu toisillenne», Saffron sanoi. »Jos olisi, et olisi tavannut minua, ja vaikka olisitkin, olisit auttanut minut ylös, pyyhkinyt lumet vaatteistani ja mennyt menojesi. Enkä minä olisi enää koskaan ajatellut sinua.»

»Ja vaikka samana iltana juhliissa törmäsimme toisiimme...»

»Olisimme tervehtineet toisiamme, nauraneet koko jutulle, olisit kertonut sen Chessille, ja hänkin olisi nauranut. Kaikki olisi ollut yhdentekevää, jos se olisi ollut yhdentekevää meille. Jos sinut olisi tarkoitettu Chessille. Mutta kun ei ole. Sinut on tarkoitettu minulle. Ja... Hui!»

Saffron huudahti, kun tuulenpuuska tempaisi hatun hänen päätänsä, ja he lähtivät juoksujalkaa sen perään pitkin Grande Alléeta ja ilakoivat kuin lapset jahdatessaan kieppuvaa hienoa mustaa huopahattua, jossa oli auringonkeltaisia silkkikukkia.

Onni viihtyi heidän luonaan koko iltapäivän. He pysähtyivät Eiffelin tornille ja ottivat itsestään valokuvan siellä tointaan harjoittavalla kuvaajalla. »Mihin osoitteeseen monsieur haluaa, että lähetän valmiin kuvan?» valokuvaaja kysyi.

»Olemme majoittuneet Ritziin.»

Mies katsoi tenhoavaa pariskuntaa hymyillen. »Sehän on sanomattakin selvä.»

Illallispaikaksi valikoitui La Tour d'Argent, ja Seinen jokilaivojen valoja ihastellessaan he nauttivat ravintolan klassikkoannoksen, prässättyä ankkaa. Kuten tapana oli, ruokailijat saivat ravintoloitsija monsieur Téraillilta aterian päätteeksi numeroidut postikortit todisteeksi vierailustaan.

Saffronin valtasi miellyttävä uneliaisuus, sillä aterialla oli edeltänyt samppanjacocktail ja ankan kera oli tarjottu vuosikerran 1921 Che-

val Blanca. Hän painoi päänsä Gerhardia vasten ja intoutui hellään kiusoitteluun.

»Tahdon nukkumaan», hän mumisi. »En jaksa edes lemmiskellä.»

Gerhard nyökkäsi ja rypisti otsaansa liioitellun mielteliäänä. »Hmm, viisas valinta. Sinulla on ollut pitkä päivä. Tarvitsetkin lepoa. Ethän pahastu, jos peittelen sinut petiin ja lähdän kaupungille rilluttelemaan? Kuulin, että Folies Bergèren tanssitytöt ovat tänä vuonna poikkeuksellisen kauniita.»

»Senkin peto!» Saffron suipisti suutaan ja läimäytti häntä laiskasti.

He palasivat sviittiinsä pysähtymättä ihastelemaan sen tyylikästä kerman, beigen ja kullan sävyistä värimaailmaa. He ohittivat korkeat lasiovet suomatta silmäystäkään parvekkeelle, josta avautui näkymä Ritzin upeaan puutarhaan ja taustalla siintävään suurkaupunkiin. Aamulla olisi yllin kyllin aikaa nauttia maisemasta silkkiverhoillun sohvan nurkkaan käpertyneenä.

Saffron potkaisu kengät pois jalastaan, veti leningin päältä ja heitti sen maahan surematta hennon sifonkikankaan kohtaloo. Hän avasi rintaliivinsä, astui pois ranskalaisista alushousuistaan ja nauraen potkaisu ne varpaillaan Gerhardin suuntaan kuin valkoisen satiiniammuksen. Pitkät sukat hän jätti jalkaan tietäen, kuinka paljon hänen miehensä arvosti värin ja tuntuman kontrastia.

Hän heittäytyi vuoteelle, otti sulokkaan asennon sängynpäädyn tyynyjä vasten ja käänsi katseensa häpeilemättömän julkeasti Gerhardiin. Gerhard avasi paitansa nappeja tietoen tahtoen sietämättömän hitaasti, yhden kerrallaan, ja paljasti vähitellen rintansa, jota peitti hento kullanuskea rintakarvoitus. Saffron näki vatsalihasten uurteet. Gerhard nautiskeli naisen katseesta. Hän pysähtyi hetkeksi, antoi oman katseensa vaeltaa Saffronissa, ja Saffron tunsu sisimmäsään kuumen läikähdysten, aivan kuin olisi alkanut sulaa.

Gerhardin hymy leveni. Hän tiesi, millainen vaikutus hänellä oli. Ja kun hän avasi vyönsä ja housujensa ylimmän napin, Saffron näki oman väkevän vaikutuksensa. Gerhard riisui housunsa.

Hyvä poika, Saffron ajatteli huomatessaan, että sukat oli jo riisuttu.

Ja sitten Gerhard oli hänen yläpuolellaan, hänen sisällään, ja

häneistä tuntui kuin mies olisi täydentänyt jotain hänestä puuttuvaa, aivan kuin he olisivat olleet saman olennon kaksi puolisko. Hänen voihkeensa yltyi huudoksi, kun hän antoi kehonsa ja sielunsa rakastamalleen miehelle, samoin kuin mies antoi itsensä hänelle.

Myöhemmin, kun he olivat molemmat tyydyttyneet, Saffron lepäsi Gerhardin käsivarsilla ja haroi mietteissään tämän rintakarvoja, ja Gerhard sanoi: »Tämä on viimeinen kerta yhdessä, rakkaani... ennen kuin myrsky puhkeaa.»

Saffron tunsu kylmiä väreitä. Hän kietoi kätensä miehen ympärille kuin voisi pakottaa tämän jäämään luokseen. »Älä sano noin.»

»*Führer* ei pysähdy Itävaltaan ja Tšekkoslovakiaan. Entisen Preussin alueet annettiin Puolalle. Hän haluaa ne takaisin. Gdanskia käytetään tekosynä, sano minun sanoneen.»

»Saakoon alueensa. Mitä merkitystä sillä on meille?»

Gerhard kohautti harteitaan. »Ei mitään... paitsi että Chamberlain ja Daladier lupasivat puolalaisille, että Britannia ja Ranska kunnioittavat heidän rajojaan.»

»Eikö se pysäytä Hitleriä?»

»Miksi pysäyttäisi? Onhan hän tähänkin asti saanut tehdä mitä haluaa. Britit ja ranskalaiset ovat peräytyneet joka kerta. Hän olettaa, että niin käy nytkin.»

»Entä venäläiset? He eivät suvaitse Saksan rajan siirtyvän enää yhtään lähemmäs Neuvostoliittoa.»

»Mene tiedä... Mutta yksi asia on varma: rakas velipoikani Konrad kulkee rinta rottingilla ja kehua retostelee kaikille, jotka korvaansa kallistavat, että pian koko maailma tyrmistyy. Kaikki saavat *Reichin* rautanyrkistä, niin hän sanoo. Ja minut hän komentaa ottamaan lentäjänpuvun esiin, koska pian sitä tarvitaan.»

»Jos siihen tosiaan päädytään, lähteekö hänkin sotimaan?»

»Konrad? Vielä mitä. Hänellä on Berliinissä lokoiset oltavat, pääkenraali Heydrichin sylissä kuten ennenkin.»

Saffronilta pääsi nauruntyrskähdys, jonka hän tukahdutti äkkiä. »Tämä ei taida olla naurun paikka?» Hetken hiljaisuuden jälkeen

hän sanoi: »Tiedän olevani itseks, jos koko maailma pian roihahtaa liekkeihin, mutta ajattelen vain: miten meidän käy?»

»Järjestelen jotain Izzyn kanssa, jotta voimme kirjoittaa toisillemme. Reitti on monopolivinen, ja kirjeiden kulku kestää ikuisuuden. Mutta lupaan, että ne tulevat perille.»

»Eihän siitä koidu hänelle harmia?»

»Hän vannoo, että se on turvallista. Edellisessä sodassa hän oli rintamalla. Miksi tämä olisi sen vaarallisempaa, etenkin kun hän on Sveitsissä?»

»Kai he saavat hänet käsiinsä sieltäkin, jos juoni paljastuu?»

Saffron tunsu Gerhardin nyökkäävän. »Ja, totta. Mutta Izzy ei pelkää. Hän haluaa tällä tavalla korvata minulle sen, että autoin hänet pois Saksasta.»

Isidore Solomons oli ensimmäisen maailmansodan sankari, jolle Saksa oli myöntänyt korkeimman ansiomitalinsa, *Blauer Maxin*. Hän oli palannut kotiin Müncheniin ja perinyt isänsä paikan von Meerbachin perheen lakimiehenä ja luotettavimpana neuvonantajana.

Mutta Solomons oli juutalainen, Konrad von Meerbach puolestaan fanaattinen natsi, joka Adolf Hitleriä ja tämän aikaansaannoksia kiihkeästi palvoessaan unohti lojaalisuuden ja säädylisyyden. Hän antoi Solomonsille potkut ilman ennakkovaroitusta saati korvausta. Gerhard oli eri maata kuin veljensä. Häntä hävetti uskollisen työntekijän ja ystävän kaltoinkohtelu, joten hän oli pyytänyt Konradilta viisituhatta valtakunnanmarkkaa sukusäätiöstä sillä verukkeella, että aikoi ostaa itselleen Mercedes-urheiluauton. Todellisuudessa hän oli antanut rahat Isidore Solomonsille ja näin auttanut tämän perheen pakenemaan turvalliseen Sveitsiin.

Jo vuorokauden kuluttua ensi kohtaamisestaan Gerhard ja Saffron olivat matkustaneet yhdessä Zürichiin tapaamaan Solomonsia. Saffron kuuli tapahtumat suoraan lakimieheltä itseltään, näki paikallisen juutalaisyhteisön kunnioittavan Gerhardia suuresti ja ymmärsi, millaisen hinnan juutalaisten suojelijoita inhoava Konrad oli maksattanut veljellään. Saffron ymmärsi, että Gerhard oli mies, joka erotti oikeuden vääryydestä eikä pelännyt seurauksia. Päätös oli vahvistu-

nut sekä ajatuksen että tunteen tasolla: hän oli valinnut rakkautensa kohteeksi oikean miehen.

»Minä pidän Izzystä», Saffron sanoi. »Hän auttoi meitä.»

»Hänkin pitää kuule sinusta. Sanoo aina, että hänellä on moraalinen velvollisuus auttaa meitä pysymään yhdessä: 'Muuten et ikinä löydä hänen veroistaan naista'.»

»Niin, tottahan se onkin. Et löydäkään.»

»Ethän sinäkään koskaan löydä minun veroistani miestä?»

»En koskaan. Vannon sen. Olen ikuisesti sinun.»

He rakastelivat uudestaan... ja uudestaan läpi koko pääsiäisviikonlopun. Sunnuntai-iltana Saffron saattoi Gerhardin Gare de l'Estin asemalle Berliinin yöjunaan. Saffron onnistui pidättämään itkua junan lähtöön asti. Sen jälkeen tuntuikin kuin tulvaportti olisi avautunut, eikä toiveajattelu enää pitänyt loitolla julmaa totuutta.

Rakkaus Gerhard von Meerbachiin oli vasta syttynyt. Hän ei välttämättä näkisi miestä enää koskaan. Hän kaipasi aikaa, jolloin olisi taas mahdollista olla lähekkäin ja rakentaa elämää rauhassa. Hän vakuutti itselleen, että heidän rakkautensa kestäisi ja heidän unelmansa kävisivät toteen, ja tähän ajatukseen hän päätti luottaa täydestä sydämestään. Mutta samassa hänen sydämensä kysyikin: *Kai muistat, että onnetar on oikullinen?*

* * *

Vajaan viiden kuukauden kuluttua varhain perjantaina syyskuun ensimmäisenä päivänä vuonna 1939 Hitler lähetti natsi-Saksan joukot Puolaan.

Kahden päivän päästä Iso-Britannia julisti sodan Saksalle. Koko maailma verhoutui verilöylyn kärsimysten ja kauhujen huntuun.

Oli jälleen keväinen huhtikuun alkuiltä, mutta toinen maa ja vuosi 1942. Saffron Courtneylla oli väljät mustat sarssikankaiset haalarit, jotka kätkivät hänen vartalonsa muodot. Toisen maihinnoususaappaan kantaan oli piilotettu veitsi, ja vasemman lahjetaskun nappi olikin itsemurhatabletti. Hän kyykistyi rautatien viereen ja työnsi puolitoistakilaisen räjähdepanoksen ratapölkyn ja kiskon väliseen koloon. Hän sai tilkittyä kolon tiiviisti, sillä kahdeksan Nobel 808 -räjähdepötkylää, kukin painoltaan kuusi unssia, olivat pehmeitä kuin muovailuvaha. Yössä tuoksui voimakkaasti manteli, nitroglyseriiniiräjähteen ominaishaju. Hän työnsi paakkuun sytytyslankaa, jossa oli sytyttimenä unssin pumpuliruuti-nyytti. Kun hän oli sovitellut sen taitavasti, hän otti repustaan khakin värisen, ¾-tuumaa leveän teippirullan, katkaisi siitä hampaillaan pitkän palan ja teippasi muoviräjähteen kiinni kiskoon. Hän teki sen vielä uudestaan toisesta kohdasta. Nyt pommi pysyi paikallaan kahdella teipillä, jotka olivat noin kolmen sormenleveyden etäisyydellä toisistaan.

Saffron kyykistyi ja katsoi rataa pitkin ensin toiseen suuntaan, sitten toiseen. Sitten hän vilkaisi ylös kalliioleikkauksen jyrkille seinämille. Natsivaltakunta ulottui kaukaa Saharan aavikolta pohjoisen napapiirin yli, ja täällä pohjoisella syrjäseudulla oli luonnonvaloa vielä illallakin niin paljon, ettei taskulamppua tarvittu, vaikka kello lähestyi yhdeksää. Saffron varmisti, ettei häntä tarkkailtu. Muutaman sekunnin hän ihaili seesteistä, kuulasta pohjoisen iltataivasta, jonka herkän sinistä kajoa varjostivat harmaat ja mitä hennoimman vaaleanpunaiset helmiäispilvet, samanlaiset värit kuin osterin-

kuoressa. Hän hengitti syvään ja aisti suolaisen meren ja kitkerän merilevän sekä piikkiherneen miedosti tuoksuvat keltaiset kukat, jotka jo urhoollisesti loistivat talven viimeisten kinosten kupeessa.

Seuraavaksi Saffron otti repustaan metallipainikkeen, läpimitaltaan viittisen senttiä. Siihen oli kiinnitetty alassuin olevan U-kirjaimen muotoinen paksu metallilanka. Vätkyrä sovitettiin ratakiskon ympärille niin, että painike jäi päällimmäiseksi. Hänen työpaikassaan eli erikoisoperaatioiden toimeenpanoyksikössä – *Special Operations Executive*, SEO – värkkiä sanottiin sumusignaalikytkimeksi, koska sellaiselta se erehdyttävästi näytti: pieneltä, räjähteillä täytetyltä nallilta, joka asennettiin raiteille varoituslaitteeksi. Kun junan pyörät laukaisivat räjähteen, se päästi samanlaisen äänen kuin iso sähköinen. Siitä veturinkuljettaja tiesi varautua johonkin edempänä odottavaan vaarapaikkaan tai ainakin hidastaa sumusäällä, koska näitä käytettiin myös lähestyvän aseman merkinantolaitteena.

Rautatieläiset ja junamiehistö eivät hämmästyisi, vaikka huomaisivat raiteilla kytkimen, ja vasta aivan läheltä näkisi painikkeen ja muoviräjähdepakkauksen välissä Saffronin kiinnittämän lyhyen sytytyslangan. Kun juna ajaisi sumusignaalikytkimen yli, sytytin käynnistäisi ketjureaktion langasta pumpuliruutiin ja 808-räjähteeseen. Ja helvetti pääsisi irti.

Viittäsatua Waffen-SS-miestä kuljettavan junan oli määrä saapua kymmenen minuutin kuluessa. Jos panos laukeaisi, se suistaisi junan raiteilta, ja monet vaunujen miehistä saisivat joko surmansa tai loukkaantuisivat. Mikä tärkeintä, sen jälkeen raide olisi käyttökelvoton ja kalliosola läpipääsemätön. Kapeikkoa reunustivat jyrkät graniittiseinämät, eli radan raivaus ja korjaus vaatisi tavallistakin enemmän aikaa ja ponnisteluja, mikä puolestaan viivästyttäisi saksalaisten huoltoyhteyksiä.

»Kuulkaas, Courtney», hänen komentajansa everstiluutnantti J. T. »Jimmy» Young oli sanonut hänelle viikko sitten. »Kielitaitonne ei riitä pitkäaikaiseen peiteoperaatioon. Ei ainakaan vielä. Mutta tämä tehtävä on kuin teille tehty. Sinne ja takaisin, ei sen kummempaa. Katsokaapa.»

Young levitti kartan massiiviselle karttapöydälle, joka vei puolet tilasta spartalaisen karussa toimistohuoneessa. »Lähdette Shetlannin bussilla», hän aloitti tarkoittaen kalastustroolarilaivuetta, joka kuljetti vakoojia Pohjanmeren yli ja turvasi heidän kulkunsa piiloon asennetuilla konekivääreillä. »Poistutte alukselta tämän pitkän salmen suulla tasan kello viideltä, noin puoli tuntia ennen auringonnousua. Melotte itään, sisämaahan. Suunnistatte kompassin ja päivänsarastuksen mukaan, joten ette voi eksyä, kunhan melotte kohti valoa ja horisontissa hämmöttävää vuoristoa.»

»Ei hätää, sir, löydän kyllä rantaan.»

»Niin sitä pitää. Kas niin, maihinnousupaikka on tämä pieni lahti tässä...» Young osoitti karttaan merkittyä A-kirjainta. »Seutu on miehittämätöntä, ja lähin sakemannien tarkkailuasema on kauempana rannikolla, joten kukaan ei taatusti huomaa rantautumistanne.»

Hän antoi Saffronille mustavalkoisen ilmakuvan. »Kuva on viime viikolta RAF:n tiedustelulennolta. Siitä saa käsityksen maanmuodoista. Tässä vaiheessa on tärkeintä hankkiutua eroon veneestä. Sakemannit eivät saa löytää sitä ja päästä teidän jäljillenne. On siis kaksi vaihtoehtoa: Otatte veitsenne, puhkaisette rungon ja upotatte sen merellä. Sitten kahlaatte maihin. Oikein hyvä, kunhan vene sitten pysyy pohjassa. Sellainen ei vetele, että puolityhjä kumipaatin pahanen ajelehtii rantaan kaikkien ihmeteltäväksi.»

»Ei tietenkään, sir.»

Saffronin äänestä kuului hilpeys, ja Young kääntyi katsomaan häntä tuiman kysyvästi. Young oli koko ikänsä komentanut omien sanojensa mukaan »tappelevia karvapersemiehiä», ja hänen oli vaikea sopeutua siihen ajatukseen, että uusissa alaisissa oli koko joukko herkkähipiäisiä, miellyttävältä tuoksuvia neitosia, jotka eivät sen enempää näyttäneet kuin kuulostaneet solttupojilta mutta osoittautuivat perusteellisen koulutuksen jälkeen aivan yhtä kuolettaviksi. Saffron oli leikkauttanut hiuksensa lyhyemmiksi helpottaakseen naamioitumista, ja hänen hoikassa olemuksessaan oli jotain piin-kovaa, mutta silmissä säkenöivä hymy toi esille lumoavan naisellisuuden.

»Anteeksi, sir», Saffron sanoi. »Alkoi vain käydä sääliksi sitä pientä pahaista kumipaattia, josta on päästetty ilmat pois. Kuvailitte sitä niin elävästi.»

Young murahhti epäuskoisena, mutta Saffron tiesi kehujen kelpaavan. Hän tiesi myös, että Youngin karskin ulkokuoren alla piili rehti ja herkkä mies, jolle omat vakoojat olivat sydämen asia, vaikka alaisia joutuikin toisinaan lähettämään tehtäviin, joilta kaikki eivät välttämättä tulleet takaisin.

»Viestin ydin oli se, Courtney, että vene pitää täyttää kivillä, jotta se uppoaa. Mutta mistäs me tiedämme, onko kiviä siellä, mihin te menette? Ymmärrättehän ongelman?»

»Kyllä, sir.»

»Toinen vaihtoehto: kuten valokuvasta näkee, maihinnousupai-kassa on kapea hiekkaranta ja sen laidalla jonkinlaista tiheää pensaikkaa tai piikkihernettä. Tuollainen puska saattaa olla riittävän hyvä kätköpaikka, kunhan veneestä on päästetty ilmat pois. Käyttäkää siis omaa harkintaanne ja tehkää päätös paikan päällä.»

»Selvä, sir.»

»Hyvä homma. Kun olette rannalla ja vene on poissa silmistä, menette maitse kohtaan B, tänne näin.»

Young naputti karttaa etusormellaan. B-kohta oli A-kohdasta vähän kaakkoon sisämaan suuntaan. »Matkaa on vain neljä mailia mutta ei saa hätäillä. Seutu on kumpuilevaa ja käytännössä puutonta, ja tärkeintä on välttää nähdyksi tuleminen ja loukkaantuminen. Eihän teistä ole helkkarinkaan hyötyä kellekään, jos loikitte jalkapuolena tai jos käsi menee poikki, tai muuta vastaavaa. Aika riittää lepoon, ruokailuun ja lähialueen tarkkailuun ennen varsinaista tehtävää.»

»Selvä, sir.»

»Katsokaa tätä rautatietä. Huomatkaa, miten se seurailee rantaa, tekee muutaman mutkan sisämaan puolella ja ylittää kukkulat, joiden rinne viettää merelle asti. Rannikolla ei ole muuta rautatietä. Autoteitäkin on vähänlaisesti, puhumattakaan sellaisista teistä, joita pitkin on helppo kuljettaa kuorma-autoja, tykkejä saati tankkeja. Jos

katkaisemme radan, sakemanni on pirun vaikea reagoida mihinkään, mitä keksimme tehdä. Siihen loppuvat heidän taktiset siirtonsa ja vahvistusjoukkojensa virta.»

Saffron ymmärsi olla utelematta, mitä kaikkea he keksisivät tehdä. Hän kysyi vain: »Räjätänkö minä rataiskon, sir?»

Nyt oli Jimmy Youngin vuoro olla huvittunut. »Kuulostaa siltä kuin pyytäisitte täytekakusta santsipalaa. Kyllä vain, neiti Courtney, haluan teidän räjäyttävän radan rikki. Itse asiassa käsken teitä tekemään sen.» Hän katsoi jälleen karttaa. »Teette sen tässä kohdin, tässä kallioleikkauksessa, kun herra Himmlerin hienoimmat houkat rullaavat ohi tasan viikon kuluttua noin kello kymmeneltä viidentoista päivän illalla.»

Young antoi Saffronille vielä kaksi tiedustelulentokuvaa: toisessa oli kallioleikkaus ja lähimaastoa, toisessa tarkempi kuva alueesta. Hän selitti, että raidetta käytettiin sotilasliikenteen lisäksi siviilikuljetuksiin. »Matkustajajuna kulkee siitä noin 20.45. Sitä emme halua pamauttaa tuonpuoleiseen. Eihän se käy, että miehitetyn maan kansalaiset alkavat pitää meitä vihollisena. Odottakaa, että juna on mennyt, ennen kuin sijoitatte räjähteet raiteelle. Kun miehistöjuna tulee, viivytelkää ja varmistukaa panoksen laukeamisesta. Kun poksahtaa, älkää jääkö enää sekunniksikaan arvioimaan, kuinka kävi. Lenturit tekevät sen aamulla ja saamme valokuvat jo ennen kuin te ehditte tänne. Odottakaa pamausta, kuunnelkaa pamaus, ja sitten jalat alle. Ymmärsittekö?»

»Entä jos panos ei räjähdä?»

»Räjähtää se, koska nämä panokset laukeavat aina, kunhan ne kootaan ja sijoitetaan oikein, ja tähän teette oman osuutenne oikein, vai kuinka, Courtney?»

»Kyllä teen, sir.»

»Sen jälkeen keskitätte kaikki voimanne onnistuneeseen pakoön. Noutopaikkanne on noin kahden mailin päässä kallioleikkauksesta... tässä.» Young osoitti C-kirjaimella merkittyä kohtaa rannalla muutamien mailin päässä Saffronin mairinnoisupaikan alapuolella. Kohdian A, B ja C rajaama alue oli kuin pitkäksi venytetty kolmio.

Karttapöydälle laitettiin uusi mustavalkoinen kuva. Siinä oli kahden kallioniemekkeen välissä poukama, sen perukoilla pieni hiekkaranta ja vielä kauempana alavaa nurmimaata. Toisesta reunasta kulki kalliopolku portaille, jotka laskeutuivat lahdelle työntyvän aallonmurtajan sisäpäähän.

»Paikallisen vastarintaliikkeen jäsen tulee aallonmurtajalle nopealla moottoriveneellä kello 23.30. Hän odottaa keskiyöhön asti. Pakomatkalta on siis puolen tunnin liikkumavara. Mikäli ette myöhästy, pääsette veneen kyydissä ulkomerelle troolarille, joka tuo teidät kotiin.

Jos nouto ei jostain syystä onnistu ja joudutte hengenvaaraan, saatte yhteyden paikalliseen vastarintaliikkeeseen yhdellä tavalla. Menette Armor-hotelliin – se on kaupungissa, joka sijaitsee suoralla linjalla rautatien kallioleikkaukseen nähden – ja sanotte baaritiskin takana olevalle hepulle: 'Onko rouva Andersen tullut? Minulla on viesti hänen veljentyttäreltään.'

Juomanlaskija vastaa: 'Tarkoitatteko Julieta?' Mihin te vastaatte: 'En, vaan sitä toista veljentytärtä, Karinia.' Sen jälkeen mies auttaa. Mutta Courtney, sanon suoraan, että ottakaa kontakti ainoastaan siinä tapauksessa, ettei muuta vaihtoehtoa kerta kaikkiaan ole. Emme halua ottaa sitä riskiä, että johdatte sakemannit meidän väkemme luo.»

Saffron nyökkäsi. Tähän työhön sitoutuessaan hän oli ymmärtänyt, ettei hänen henkensä ollut korvaamaton. Vastarintaverkoston turvallisuus oli häntä tärkeämpää.

Mutta ilmaiseksi vihollinen ei hänen henkeään saisi. Aika oli kypsä. Saffron tarkasti pommin ja kytkimen vielä kertaalleen. Todettuaan kaiken olevan kunnossa hän kääntyi ja käveli radalta mahdollisimman rauhallisesti kalliosolan päähän (sillä mikäpä kiinnittäisi huomiota ja herättäisi kohdalle osuvan saksalaisen epäilykset varmemmin kuin hahmo, joka juoksee pois rautatieltä). Sitten hän kääntyi tulosuuntaansa ja kiipesi polkua kallioseinämän päälle melkein samalle linjalle, mihin oli sijoittanut pommin. Näkymä oli hyvä, mutta paineaalto ei lennättäisi rojua ylös asti.

Paikassa oli pari muutakin etua. Se oli kiskoihin nähden meren puolella, eli pakoreitille pääsisi nopeasti. Lisäksi puusto ylsi kalliosolan reunalle asti. Kahden männynrungon välissä, musta villapipo päässä ja kasvot naamiointivärillä mustattuina hän tarkkailisi tilannetta melko varmasti turvassa, eikä kukaan näkisi häntä alhaalta raiteilta.

Samassa kuului saksankielistä puhetta ja askelten töminää: äänistä päätellen ainakin kymmenkunta miestä. Mahanpohjasta kouraisi, kun Saffron tajusi heidän tulevan polkua, joka ohitti hänen piilonsa vain muutaman metrin päästä.

Miehet tulivat suoraan kohti. Juoksujalkaa. Ja vauhdilla.

* * *

Saffron oli kiitollinen polunpuolen suojaisista männystä ja maas-toutumiskoulutuksestaan. Hän kätkeytyi harjaantuneesti, mutta auringoton taivas oli valoisan harmaa, joten tarkkasilmäinen katsoja kyllä huomaisi hänet. Mikä pahinta, mitä kauemmas hän vetäytyi polulta, sen lähemmäs hän päätyi kalliojyrkännettä ja saattaisi pal-jastua alhaalta solasta katsoville.

Hän painautui puunrunkoa vasten riipivän kiinni jäämisen pelon vallassa, ja kysymykset kiusasivat häntä kuin leukojaan louskuttavat, näykkivät ajokoirat: *Tietävätkö he, että olen täällä? Pettikö joku minut? Mutta kuka?*

Saksalaiset lähestyivät. Hetki hetkeltä puhe kuului paremmin, ja hän alkoi saada sanoista selvää.

Silloin hänelle valkeni. Miehet eivät olleetkaan partiossa hänen kintereillään. He olivat juoksuharjoituksissa, joiden vetäjä karjui kovaan ääneen »Vauhtia, pojat! Ei veltoilla! Vauhtia siellä hännillä-kin!» ja sai vastaukseksi alavireistä murinaa sekä jonkun röyhkeän tai sitten vain epätoivoisen sotilaan parahduksen »Anna armoa, kessu! Täällä tehdään kuolemaa!».

Saffron tiesi tunteen. Viimeisen kahdentoista kuukauden aikana hän oli käynyt lukemattomilla juoksumarssilla, kaikkina vuorokau-denaikoina, ja jokaisen lenkin aikana hän oli luullut tuupertuvansa tai

vielä pahempaa. Vastaus oli aina sama: »Olet vahvempi kuin tiedät. Jaksat pitemmälle ja nopeammin kuin uskot olevan mahdollista. Kun luulet, että seuraavalla askeleella kuolo korjaa... jatkat siitä huolimatta.»

Hänen kävi juoksijoita melkein sääliksi. Sitten hän muisti, että he olivat vihollisia, jotka ajaisivat häntä säälimättä takaa, jos saisivat hänestä pienenkin vihin.

Hän kuuli, kuinka kovaa hänen sydämensä löi ja hengityksensä rahisi, ja hän pakotti pulssinsa hitaammaksi ja mielensä kirkkaaksi.

Miehet olivat lähes hänen kohdallaan, enintään parinkymmenen metrin päässä... sitten kymmenen.

Polun toiselta puolelta aluskasvillisuudesta ponkaisi esiin säikky jänis. Se kiri saapasjalkojen edellä kohti Saffronia suojaavia puita.

Miehet eivät voineet olla näkemättä jänistä. Heidän katseensa seuraisi sitä männyille. Pian he katsoisivat suoraan Saffronin piilopaikkaan.

Samassa jänis pysähtyi, vainusi ihmisvaaran toisessakin suunnassa ja pötki takaisin polulle. Saffron kuuli miesten nauravan hätääntyneen eläimen tempoilevalle paolle.

He ohittivat Saffronin, ja hän kuuli yhden sanovan »Jäniksestä saisi kelpo aterian» ja toisen »Mmm! Mamma valmisti kotona jänispataa, yön yli liotettuja papuja, reilusti mausteita...»

Reseptin loppuosa jäi kuulematta, sillä miehet katosivat polkua pitkin. Illan rauha palautui ja Saffron keskittyi rautatieoperaatioon. Viimeinenkin valonhäivä oli sammunut taivaalta, mutta hänen hermonsa pitivät vastoin hänen omia odotuksiaan. Juoksijat eivät olleet huomanneet häntä, mikä enteili hyvää, aivan kuin taivas olisi antanut merkin, että kaikki päättyy hyvin. Ainoa murhe oli pommi itsessään, vaikkei murehtimiseen ollut järkisyytä. Hän oli virittänyt ja sijoittanut sen oikein. Sumusignaalitykin oli tinkimättömän luotettava. Sytytyslanka ja Nobel 808 olivat laatuainetta.

Se toimii, tiedät sen itsekin.

Aikaa kului. Saffron katsoi kelloaan: 10.15. Hän kurtisti kulmiaan. Oltiin saksalaisten miehitysalueella. Saksalaisten junat eivät myöhästelleet.

Missä helkkarissa se viipyy?

Sitten kaukaa kuului vislaus, hetkeä myöhemmin höyrykoneen puksutus ja raiteilta teräspyörien *klonkoti-klonk*.

Pommi odotti.

Saffron näki kalliosolaa lähestyvän junan: musta varjo vain, tummennettu, jotta vihollinen ei huomaisi sitä ilma-aluksistaan. Saffron muisteli tyttövuosiaan, kun isä oli vienyt hänet metsästämään Lusimassa, kotitilalla Kenian ylängöllä. Hän tunsi nyt samaa intoa ja jännitystä kuin aikoinaan saaliin lähestyessä, ja myös samaa surumielisyyttä. Kuolema lähestyi. Oli tietysti eri asia surmata jalo ja kesytön villieläin kuin sotilaita, joiden johtaja oli koko maailmaa pakkovaltansa alle nujertava diktaattori. Mutta he olivat nuoria miehiä, ihmisinä koko lailla samanlaisia kuin brittien, kanadalaisten tai amerikkalaisten univormuissa marssivat. Saffron tiesi, että vaikka Saksaa johtivat katalat ja pahat miehet, jotkut saksalaismiehet olivat säällisiä, lempeitä ja täydellisiä vastakohtia kyrmynskaisen natsiroiston stereotyypille.

Esimerkiksi se mies, jota hän rakasti.

Junassakin istuisi joillekin tytöille rakkaita poikia. Silti hänen velvollisuutensa oli nyt surmata ja silpoa heistä mahdollisimman moni.

Sinä yönä kuu oli lähes täysi, mutta pysytteli pitkään pilvenlongan takana. Pilvi väistyi ja hopeinen kuu valaisi junan sen sukeltaessa kalliosolaan. Vauhtia oli reippaasti, joten tärskyssä tulisi pahaa jälkeä.

Saffron katsoi sumusignaalikytkimen suuntaan. Halkaisijaltaan se ei ollut viittä senttiä suurempi mutta kummasti se näytti leveältä kuin soppalautanen.

Hänen sydämensä jätti yhden lyönnin välistä, kun veturinkuljettaja tähyisi ikkunasta eteenpäin. Kytkin oli silmäänpistävä, aivan keskellä raidekiskoa.

Konduktööri näkisi sen. Hän hidastaisi.

Mutta ei, hän vetäytyikin takaisin veturiin.

Kahden sekunnin kuluttua juna ajoi sumusignaalikytkimen yli.

Kaikki sujui suunnitelman mukaan.

»Wilbur Smith on mittapuu johon muita verrataan.»

– THE TIMES

Toinen maailmansota riistää Saffron Courtney ja hänen rakastettunsa Gerhard von Meerbachin erilleen. Saffron värvätään salaiseksi agentiksi, ja intensiivisen koulutuksen jälkeen hän soluttautuu saksalaisten miehittämään Belgiaan vakoilutehtäviin. Gerhard taistelee isänmaansa puolesta Luftwaffen lentäjänä, mutta kasvava viha natseja kohtaan saa hänet liittymään Hitlerin vastaiseen salaliittoon.

Kumpikin joutuu kohtaamaan pahuutta, joka ylittää kauheimmatkin kuvitelmat. Henki on höllässä, mutta rakkaus pysyy.

Courtney'n sota, Courtney-sarjan 17. osa ja *Sotahuudon* kiihkeästi odotettu jatko-osa, kattaa maailman kohtalonhetket 1939–1945.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45443-5